

[Aksel Larsen.]

Maade, formelt eller uformelt, saa ligger Sagen ganske anderledes, end den syntes at ligge, da vi havde vort sidste Udvalgsmøde.

Nu er det ganske vist saadan — lad os bare ikke skjule det —, at vi føler os i særlig Grad forbundet med Arbejderne, at Socialdemokratiet har gode Forbindelser med Slagteriarbejdernes Hovedledelse og De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg, medens til Gengæld Venstre har en særdeles god Forbindelse med Slagteriernes Ledelse. Saa det hænger i og for sig sammen: hvis Venstre ikke vil, at Slagterierne skal være interesseret i nogen ny Mægling, saa vil Venstres Holdning sikkert virke over paa Slagteriernes Ledelse. Men det forekommer mig aldeles forkert, at en Statsminister kan tillade sig ved sin stejle Holdning ligefrem at opmuntre Slagterierne til at modsætte sig ny Mægling i Tryghed til, at der bliver jo ikke gennemført andet, end hvad der paa Forhaand passer Slagterierne. Under alle Omstændigheder maa det forekomme mig, at dette Spørgsmaal om Opfordring til ny Mægling ikke er helt klarat, og jeg vilde, som sagt, se med Sympati paa, om vi kunde faa skabt Klarhed ved en fornyet Udvalgsbehandling.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen siger, i Takt med det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at Arbejdernes, altsaa Slagteriarbejdernes, Hovedledelse har to Gange godkendt Forslaget. Ja, det var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der sagde *godkendt*, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sagde *anbefalet*, og han har Ret, og det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen Uret, thi Slagteriarbejdernes Hovedledelse har ikke godkendt noget Forslag og kan ikke godkende noget Forslag, det forbyder Forbundets Love. De har anbefalet Medlemmerne at vedtage Forslaget; om de har gjort det med Glæde, ud fra den Opfattelse, at mere kunde de ikke opnaa, det ved jeg ikke. Men den afgørende Instans er Medlemmerne, og jeg gentager mit Spørgsmaal til det ærede Medlem fra første Behandling: Mener det ærede Medlem, det er Demokrati, at hvis Medlemmerne med stort Flertal forkaster en Ting, saa skal man ikke tage Hensyn til Medlemmernes Flertals Mening, men sige: vi bygger trygt paa, at deres Ledelse var af en anden Mening før Afstemningen. Mener det ærede Medlem, at det er Demokrati? Hvis vi tænker os, at en Sag skulde til Afgørelse her i Tinget og derefter ud til Prøvelse ved Folkeafstemning, vil det ærede Medlem saa stille sig paa det Standpunkt, at hvis Rigsdagen har

vedtaget noget, og det derefter bliver forkastet ved Folkeafstemning, saa skal det alligevel være Rigsdagens Afgørelse, der gælder? Det tror jeg ikke, det ærede Medlem vil, og saa synes jeg, det ærede Medlem skulde lade være at anlægge saa besynderlige Synspunkter, naar det drejer sig om Arbejdernes Organisationer.

Der blev spurgt, om jeg vilde indtage samme Stilling, hvis Slagterierne havde forkastet og Slagteriarbejderne vedtaget. Det ved jeg ikke; det afhænger af, hvorledes det laa med Lønninger og Arbejdsforhold, hvor sagligt forsvarligt eller uforsvarligt Forligsmandens Forslag var. Det er det, det drejer sig om, og det er det, jeg har ønsket, at Tinget skal beskæftige sig med.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen siger, at det vilde være en Ulykke, hvis Arbejdslønningerne bliver en politisk Kastebold. Ja, men det er jo det, man gør dem til, naar man lader Rigsdagen fastsætte, hvilke Lønninger der skal betales, og hvilke Arbejdsforhold der skal herske. Man kan forsøge at snakke sig uden om det ved at sige, at man henholder sig til Forligsmanden. Men det er ikke hans Ansvar, han er ikke tvungen Voldgiftsdommer, han stillede et Mæglingsforslag. Nej, det er Rigsdagen, der tager Ansvaret for, hvilke Lønninger der bliver betalt, og ingen andre, saa det er Rigsdagen, der i dette Tilfælde gør Lønningerne til en Kastebold for Politik.

Det er det ærede Medlem saa bange for, men han er ikke bange for ved andre Lejligheder at gøre de økonomiske Forhold og visse Befolkningsgruppers Indtægtsforhold til Kastebold for Politikken; f. Eks. naar det drejer sig om Kornpriser, Sukkerroepriser el. lign. Forhold, saa er det ærede Medlem ikke saa bange for det, saa tager han en helt anden Stilling. Saa sker det ogsaa, at man ikke undersøger Sagen nærmere, men blot siger: vi maa uden alle Omstændigheder imødekomme disse Mennesker. Sukkerordningen var meget interessant. Der kom et Forslag fra en Mand, som man maaske kunde betragte som en Art Mæglingsmand i denne Sag, nemlig den højtærede Handelsminister; han havde forhandlet med Dyrkerne til forskellige Sider og var kommet til det Resultat, at det, han forelagde, var det rigtige. Derefter kom Dyrkernes Repræsentanter og sagde: vi vil have noget mere. Og saa fik de noget mere. Rigsdagen var villig til det uden at undersøge, om deres Krav var berettigede. Saadan optraadte man i den Sag. Nu optræder man stik modsat, men ganske vist ogsaa uden at have undersøgt det.